

LBRIS

We know
books

LORENA HUGHES

**FIICA
DIN
SPANIA**

Traducere din limba engleză și note
ANDREEA ȘELER

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Puri*Guayaquil, Ecuador**Aprilie 1920*

Clar, toți puteau să vadă că sunt deghizată.

O picătură de sudoare mi se scurgea pe frunte. Mai mult ca sigur, nu eram îmbrăcată potrivit pentru vremea de afară, care mă ducea cu gândul la băile turcești pe care le frecven-tează domnii de condiție bună. Corsetul care-mi strângea sânii modești nu mă făcea nici el să mă simt mai confortabil. La fel și vesta, sacoul și papionul soțului meu. Barba falsă îmi dădea mâncărimi. Mi-aș fi dorit din tot sufletul să mă scarpin, dar orice mișcare ar fi putut să o desprindă. Și mai grav, ochelarii mi se abureau și vedeam totul ca prin ceață.

„Cum de mi-am închipuit pentru vreo secundă că o să pot să fac asta?“

Când am ajuns la capătul docului, un fior mi-a străbătut tot corpul. „Calmează-te, poți s-o faci.“ Am tras aer adânc în piept, dar plămâni parcă nu au reușit să se umple cum trebuie.

Dar am reușit totuși să iau o gură din duhoarea de pește și de fum care venea dinspre vapor.

Era o nebunie ce încercam să fac.

Turme de oameni așteptau să traverseze pasarella spre chei. Unii aveau pancarte, alții le făceau cu mâna de la distanță unora dintre ceilalți pasageri. Mi-am închipuit imediat cum unul dintre ei arată spre mine, făcând haz de ținuta mea ridicolă.

„Încă mai pot să mă întorc în cabină.“

M-am răsucit și m-am izbit de umărul cuiva aflat în spatele meu. Din cauza zarvei de strigăte, târșăit de picioare și bufnet de cufere trântite, nu îl văzusem pe tânărul care-și croia drum pe lângă mine. M-am tras într-o parte și a trecut grăbit pe alături, izbindu-se din plin de o bătrână care mergea încet în fața noastră. Femeia a scos un scâncet ascuțit, prăbușindu-se.

– *Bruto!*¹ a strigat în urma lui.

Am țâșnit spre ea și am ajutat-o să se ridice – simțindu-i brațele osoase la fel de fragile ca niște scobitori.

– Sunteți bine? am întrebat-o șoptit.

– Da, cred că da. Și-a cules repede pălăria de pe jos. Băiatul ăla e un animal! Dar mulțumesc, *caballero*². Măcar știu că mai sunt și domni bine-crescuți pe aici.

Ironia situației m-a făcut să zâmbesc, dar mai important de atât, cuvintele ei mi-au dat cât de cât încrederea că deghizarea mea era credibilă. Eram pe punctul de a o întreba dacă avea nevoie de un doctor când o femeie – mai bătrână decât însuși Matusalem – s-a apropiat de noi, sprijinindu-se într-un baston de bambus. Nu mai văzusem niciodată atâtea riduri și pete pe o singură față.

– *Hija!*³ i s-a adresat doamnei pe care tocmai o ajutasem eu.

– *Mama!*⁴ a răspuns bătrâna, îmbrățișându-și mama.

Cele două aveau multe de discutat și au plecat fără să-mi mai arunce vreo privire.

Ce bine ar fi fost ca mama să fie și ea aici, să mă ajute să trec prin tot acest calvar, dar murise de trei ani.

Și acum... și Cristóbal.

Mi s-a pus un nod în gât.

Dar nu puteam să mă las în voia durerii acum. Eram deja aici. Trebuia să-mi duc planul până la capăt, cu orice preț.

Un turn maur cu dungi albe și galbene se înălța dincolo de o mulțime de pălării și de palmieri. Deși mai îngust, mă ducea cu gândul la Torre del Oro de-acasă, din Sevilla, o bucată din vechea mea viață apărută în fața ochilor mei pentru a mă asigura că totul avea să fie bine.

Asta-mi spunea mintea. Picioarele erau de altă părere. Deveniseră ca de plumb. În orice moment, cineva – oricine! – ar fi putut să mă atace. Dar nu aveam cum să știu cine sau dacă aveam să fiu în stare să schițez vreo mișcare.

„Vino-ți în fire, Puri! Calmează-te.“

Am cercetat chipurile străine din jur. Mai mult ca sigur, avocatul tatei era printre oamenii aceștia, deși habar nu aveam cum arăta. Am ridicat mașina de scris a soțului meu și cu cealaltă am început să trag cufărul.

Din fericire, renunșasem la toate rochiile mele elegante, ceea ce însemna că nu trebuia să duc grija decât acestui cufăr, nu a trei. Cum înaintam fără țință prin port, am dat de mai multe dintre rochiile mele pe corpurile altor femei de pe vapor. Ultima dintre ele – o rochie din tafta roz pe care mi-o cususe mama – se dizolva ca spuma într-o mare de pânzeturi și voaluri transparente.

Un stol de pescăruși țipa undeva deasupra capului meu. Am trecut pe lângă un șir de canoe legate de doc și un grup de femei cu umbrele, ca să-și apere chipurile de razele nemiloase ale soarelui. În urma lor era un bărbat cu un costum închis la culoare, care ieșea în evidență în mulțimea de sacouri

¹ *Prostule*, în limba spaniolă, în original

² *Domnule*, în limba spaniolă, în original

³ *Fiica mea*, în limba spaniolă, în original

⁴ *Mama*, în limba spaniolă, în original

și părării albe, ca un bob de fasole neagră într-un bol cu orez. Avea o pancartă cu numele meu; cuvintele erau scrise cu litere negre, înflorite.

María Purificación de Lafont y Toledo.

Lafont după tatăl meu, francez, Toledo după mama, spaniolă.

M-am oprit în fața lui.

– Pot să vă ajut cu ceva, *señor*¹? m-a întrebat.

Señor. Încă o mică rază de speranță. Era mai scund decât mine, dar eu mereu am fost înaltă pentru o femeie. Craniul lat îmi aducea aminte de oamenii aceia preistorici din cărțile de arheologie ale lui Cristóbal. Sprâncenele îi erau groase și primitive, aproape unite deasupra nasului.

Am tușit, ca să-mi fac vocea mai groasă.

– Numele meu este Cristóbal de Balboa, soțul Mariei Purificación.

Dacă vorbeam încet, puteam să-mi folosesc registrul grav al vocii.

– Tomás Aquilino, la dispoziția dumneavoastră.

Nu mă înșelasem. Acesta era avocatul care trimisese scrisoarea prin care mă anunța de moartea tatei. A aruncat o privire peste umărul meu.

– Soția dumneavoastră unde e? Am crezut că avea de gând să vină personal.

O durere ascuțită m-a izbit în piept, și nu avea nici o legătură cu presiunea exercitată de corset. Această durere apărea ori de câte ori mă gândeam la ce i se întâmplase lui Cristóbal. Studiam fiecare cută de pe fruntea lui Aquilino, sclipirea din ochii lui, colțurile buzelor sale uscate. Oare puteam să mă încred în el?

Am tras aer adânc în piept.

– Din păcate, soția mea și-a dat duhul la bordul vasului *Andes*.

Aquilino mi-a părut corespunzător de șocat.

¹ *Domnule*, în limba spaniolă, în original

– *Dios mío santísimo!*¹ Cum așa?

Am ezitat o clipă.

– S-a molipsit de gripă spaniolă.

– Și nu au băgat vasul în carantină?

– Nu. Am lăsat cufărul jos. Nu s-au îmbolnăvit decât câțiva pasageri, așa că nu a fost nevoie.

Se uita fix la mine, fără să zică nimic. Știa că mințeam? Nu am fost niciodată o persoană care să recurgă la înșelătorie, iar faptul că trebuia să fac așa ceva mă umplea de dispreț față de propria persoană.

– Ce păcat, a zis într-un final. Pe-aici nu am auzit nimic despre așa ceva. Sincerele mele condoleanțe, *señor!*

Am încuviințat din cap.

– Ajută-mă cu cufărul ăsta, bine? i-am spus, nu ca și cum i-aș fi cerut o favoare, ci ca un ordin.

Bărbații nu roagă, dau comenzi.

Aquilino a apucat celălalt capăt al cufărului și împreună l-am cărat de cealaltă parte a străzii. Era mai greu decât un taur pe moarte, dar nu-l puteam lăsa pe avocat să vadă ce nevolnică eram. Până am ajuns la automobil, gâfâiam și un strat de sudoare îmi acoperea fața și subsuorile. Nici nu e de mirare că bărbații sunt mereu transpirați!

El a trântit capătul lui de cufăr lângă portbagajul unui Ford negru și lucios, Model T. Nu știam mulți oameni din orașul meu natal care să aibă mașină, cu atât mai puțin una străină. Nu mi-aș fi închipuit că există așa automobile moderne într-un loc pe care Cristóbal îl numise „un ținut al barbarilor“. Aquilino acesta probabil că făcea bani frumoși ca avocat, sau poate era unul dintre aceia care găsiseră alte metode de a acumula avere? Favoruri ici și colo, poate chiar și gheara – un fel de taxă, ca să zicem așa – pusă pe moștenirea cuiva. Sau poate că făcea parte dintr-o familie cu avere.

¹ *Doamne sfinte!*, în limba spaniolă, în original

Eu nu mersesem cu mașina decât de câteva ori. În Sevilla mea natală, mă duceam pe jos peste tot. Dar când am fost la Madrid să mă interesez de brevetul de invenție expirat al bu-nicii – aparatul ei fabulos de prăjit boabe de cacao –, am mers cu un automobil asemănător cu acesta, doar că bancheta ace-s-ua părea mai moale. Sau poate extenuarea mă făcea să mi se pară astfel.

Apăsând pe un mâner de lângă volan, Aquilino m-a anunțat că, dacă nu îmi făcusem alte planuri, aveam să înnoptez acasă la el. Aveam să pornim spre Vines mâine la prima oră ca să „ne interesăm de testamentul lui *Don Armand*“. N-a putut să mă privească în ochi când mi-a spus asta.

Mi-am adus aminte formularea din scrisoarea lui – o citisem de atâtea ori că deja o învățasem pe de rost: „Având în vedere că sunteți unul dintre beneficiari, este necesar să veniți în Ecuador ca să vă preluați partea care vi se cuvine din masa succesorală a tatălui dumneavoastră, sau să desemnați un reprezentant care să poată vinde sau să doneze bunurile în numele dumneavoastră“.

Unul dintre beneficiari.

Mă gândisem destul de mult la asta. Nu auzisem niciodată ca tata să mai fi avut și alți copii, dar când vine vorba de bărbați, n-ai cum să știi niciodată sigur. Nu m-ar surprinde să aflu că-și făcuse altă familie aici. În fond, o părăsise pe mama în urmă cu douăzeci și cinci de ani pentru a-și urmări visul de a deține o plantație de cacao în Ecuador. N-avea cum să nu-și fi găsit pe cineva cu care să-și împartă patul. Incidentul de pe vas arăta cât se poate de clar că cineva nu era încântat de venirea mea. Întrebarea era... cine?

Cât am mers cu mașina, Aquilino s-a interesat despre de-cesul Mariei Purificación, dând din cap și izbindu-și limba de cerul gurii, aparent dezamăgit. Era de-a dreptul ireal să vor-besc despre propria moarte, să-mi aud numele repetat ca și cum n-aș fi fost de față. Îmi venea să țip de cât de nedrept era totul. Voiam să cer o explicație în numele lui Cristóbal, dar în loc

de asta i-am jucat în strună. Trebuia să-l fac să creadă că eram soțul meu.

Am aruncat o privire pe geamul mașinii. Guayaquil nu semăna deloc cu satul pe care mi-l închipuisem eu și era mai modern decât multe orașe din Andaluzia. Am trecut peste râu – care se numea Guayas, mi-a zis – către un cartier liniștit, așezat de-a lungul unui deal punctat cu case în stil colonial cu ghivece cu plante înflorite pe balcoane și de o parte, și de alta a ușilor. Aquilino mi-a spus că se numea Las Peñas, iar dealul, Santa Ana. Străzile în serpentine, pavate, mă duceau cu gândul la oră-șelele de lângă Sevilla. Pentru prima oară de când plecasem, m-a izbit conștientizarea că s-ar putea să nu mă mai întorc niciodată în țara mea.

Chiar și mai dureros era gândul că dragul meu Cristóbal nu avea să exploreze aceste locuri cu mine. Mă uitam lung la mâna mea, pustie acum, că era lipsită de căldura palmei lui.

Incompletă.

Ne-am oprit în dreptul unei case vopsite în albastru-deschis, cu o ușă de mahon, și am intrat. Cel mai probabil, Aquilino era burlac; salonul lui nu trăda nicidecum mâna unei femei. Nici o floare, nici un vas de porțelan, nici o față de masă brodată. În locul lor, peisajele anoste de pe pereți și o statuie în mărime naturală a unui dog german parcă se holbau la mine.

O ușă din celălalt capăt al salonului s-a deschis și o față cu cărlionți de culoarea scortîșoarei și-a făcut intrarea, ștergându-și mâinile pe un șorț verde-deschis. Rochia îi era atât de largă, că parcă o înghițea cu totul.

– Masa e servită, *patrón*¹, a rostit, cu un glas discret.

– *Gracias*², Mayra.

Masa din sufragerie era mult prea mare pentru o singură persoană. Ochii mi s-au fixat pe mâncărurile viu colorate care

¹ Șef, stăpân, în limba spaniolă, în original

² Mulțumesc, în limba spaniolă, în original

ne așteptau. Fata, pe nume Mayra, ne pregătise biban de mare prăjit, orez cu calamar și banane verzi – căroră amândoi le spuneau *patacones*.

În ultima săptămână, sărisem peste mai multe mese – nu puteam să mănânc după iadul prin care trecusem pe *Andes* –, dar azi aveam o foame de lup.

Aquilino mi-a făcut semn să iau loc, iar el s-a așezat în capul mesei, în timp ce Mayra a început să ne pună în farfurii. Deși voiam să aflu mai multe despre Aquilino, nu i-am pus nici o întrebare. Mă temeam că, dacă aveam să vorbesc prea mult, avea să-mi afle secretul. Așa că am vorbit cât mai puțin posibil, răspunzându-i servitoarei monosilabic, de multe ori preferând doar să dau din cap, când afirmativ, când negativ, după cum era cazul. Iar asta nu părea să-l deranjeze deloc pe Aquilino.

Ca și soțul meu, vorbea foarte puțin. Iar eu căpătăsese și obiceiul de a tuși des, ca să-mi fac vocea mai răgușită.

– Vă simțiți bine, domnule Balboa?

Grozav. Avocatul avea să creadă că mă molipsisese și eu de gripă.

– Da.

M-am concentrat din nou asupra farfuriei din față. Era ciudat, dar faptul că mă prefăceam că sunt bărbat îmi oferea o libertate de care nu mai avusesem parte până atunci. Ca femeie și proprietară a singurului magazin de ciocolată din orașul natal, mereu făceam eforturi să fiu gazda perfectă. Mereu fusese sarcina mea ca oamenii care îmi treceau pragul să se simtă în largul lor, să fiu cea care îi împăca pe toți dacă apărea vreo neînțelegere. De multe ori anticipam dorințele celorlalți („Mai vreți vin? Încă o bucătică de ciocolată?”) și evitam tăcerile stânjenitoare. Azi însă, eram liberă să-mi savurez mâncarea fără să mă uit în jur, ca să mă asigur că farfuriile tuturor erau pline.

– Să vedeți când o să gustați din *dulce de higos*, așa cum îl face Mayra, mi-a spus. Le culege din copacul de la noi din curte.

Mayra a pus un castronel în fața mea. Mi s-a umplut gura de apă când am văzut smochinele care înotau în sirop. Pe o farfurioară aveam și o felie de brânză albă.

– Din ce e siropul acesta? am întrebat, savurând sucul aromat, cu aromă de scorțișoară.

– *Panela*, mi-a răspuns Mayra.

Dacă aș fi putut găsi o modalitate de a combina acest preparat cu ciocolată, aș fi dat lovitura.

După ce și-a devorat desertul, Aquilino m-a condus în salon, indicându-mi o canapea tare, tapițată cu catifea și s-a așezat în fața mea. A luat cutia cu trabucuri și mi-a oferit unul. Am șovăit o clipă. Mereu am fost curioasă în privința acestui obicei masculin misterios, dar nu eram sigură că puteam să expir fumul ca un fumător versat. Cristóbal scotea uneori cerculețe impecabile, albastrii, de care era foarte mândru.

Văzându-mi ezitarea, sprâncenele stufoase ale lui Aquilino s-au înălțat, arcuindu-se. Fumatul era semn că erai un bărbat adevărat, așa că trebuia să trec acest test. Am aruncat o privire către dogul german de lângă ușă – chiar și el părea să-mi aștepte reacția. Am luat un trabuc gros între degete, imitând hotărârea cu care Aquilino și-a curbat buzele în jurul lui, și l-am aprins.

Primul fum mi-a izbit pieptul ca o văpaie. Aquilino se uita la mine ca la o insectă ciudată în timp ce tușeam fără încetare și mi-am izbit pieptul cu palma de câteva ori, încercând să-mi elimin infernul acela din piept.

– Nu fumați, domnule Balboa?

– Doar pipă, am îngăimat. În țara mea, tutunul e mai pur.

Ce-o fi însemnând și asta... Auzisem discuții între bărbați despre calitatea tutunului și puritatea lui, dar din punctul meu de vedere, toate soiurile duhneau la fel.

Aquilino și-a aprins trabucul pe care-l ținea în gură. El nu avea nici o problemă să inhaleze și să elimine fumul.

– Trebuie să vă întreb, domnule, a rostit, cu același ton solemn ca un preot. Ce planuri aveți acum, că soția dumneavoastră, *que en paz descansé*¹, nu mai e pe lumea aceasta?

Trebuia să am mare grijă. Nu puteam să mă prezint ca o amenințare pentru nimeni.

– Probabil o să mă întorc în Spania. Nu mă interesează deloc nici țara asta, nici cultura de cacao. Sincer să fiu, era visul soției mele – nu și al meu. Usturimea pe care o simțeam pe gât îi conferise vocii mele o asprime naturală de care am hotărât să mă folosesc la maximum. Trebuie să vă întreb, *señor* Aquilino, mai sunt și alți moștenitori?

– Doar doi. *Don* Armand a avut două fiice în Vines: *Angélica* și *Catalina de Lafont*.

Două surori.

Această veste m-a lovit ca o palmă pe obraz. Una era să bănuiești ceva, să iei în considerare o posibilitate, și cu totul altceva să primești confirmarea că mai erau, într-adevăr, alte rude de sânge. Tata ne trădase pe mine și pe mama. Crescuse două fete, pe care probabil le-a iubit mai mult decât pe mine, în timp ce eu l-am așteptat mai mult de două decenii să se întoarcă în Spania. Dar el n-a avut niciodată de gând să revină, mi-am dat seama acum. Și-a clădit o nouă viață separată, descotorosindu-se de noi ca și cum am fi fost un ziar vechi. Ce proastă fusesem – scriindu-i conștiincioasă toate scrisorile alea, stând ceasuri întregi la fereastră, desenându-i portretul... În inocența mea copilărească, mă așteptasem continuu ca el să intre pe ușa casei, cu brațele pline de daruri, iar apoi să mă ia cu el într-una dintre aventurile sale.

– *Angélica* e cea mai mare, a continuat. Ei, adevărul e că mai e și un frate. Dar el a renunțat la partea lui din moștenire.

Și un frate. Care și-a refuzat averea moștenită?

– E preot. *Aquilino* se uita fix la trabucul lui, plin de apreciere. A făcut jurământ de sărăcie.

Preot, ca să vezi! Tata nu fusese un om bisericos, nu din ce îmi povestea mama despre el. Și-atunci cum de a ajuns băiatul lui preot? Eu, una, eram plină de îndoieli. Deși nu le-aș fi rostit cu voce tare nici într-o mie de ani. Dar dacă era adevărat că acest frate renunțase la banii tatei, jurământul fusese făcut de bunăvoie sau fusese obligat?

– Și mama lor? Are și ea drept de moștenire?

– Nu, *Doña* *Gloria Alvarez* a decedat acum câțiva ani. Dar o să aprofundăm toate detaliile mâine.

Tata ne ascunsese atâtea lucruri... Asta mă durea mai mult decât faptul că murise. Bine că mama a murit înainte să afle de o asemenea duplicitate. Altă femeie, altă familie. Credea că-și poate răscumpăra vina lăsându-mi o parte din avere? Cu ce m-ar ajuta asta când nu l-am avut *pe el* în viața mea? N-o să-i știu niciodată vocea, ce apă de colonie folosea sau căldura îmbrățișărilor sale.

O bufnitură în fereastră ne-a făcut pe amândoi să tresărim. Ne-am dus la geam suficient de repede ca să vedem o pasăre prăbușită pe pietrișul de lângă casă.

– Un uliu păsărar, a spus *Aquilino*.

N-am zis nimic, incapabilă să-mi iau ochii de la pasărea muribundă.

– Bietul de el, sigur n-a văzut sticla, a continuat. N-a știut în ce se bagă venind încoace.

¹ *Odihnească-se în pace!*, în limba spaniolă, în original